

Jacques VAN YPERSELE DE STRIHOU

Erekabinetschef van de koning

Toen koning Albert II vorige zomer zijn aftreden bekendmaakte, draaide ook zijn kabinetschef, Jacques VAN YPERSELE, een bladzijde in zijn leven om. Het 'zwarte gat' is aan hem evenwel niet besteed. Zijn energie gaat nu voort uit naar hulpprojecten in de derde wereld.

'Het christendom is in wezen zeer revolutionair'

Bert CLAERHOUT

Jacques VAN YPERSELE studeerde aan diverse prestigieuze universiteiten, behaalde een imposante reeks diploma's en werkte zowel voor het Internationaal Monetair Fonds als voor diverse Belgische ministers. In 1983 werd hij kabinetschef van koning Boudewijn en later van Albert II. Het stroeve imago dat de media hem toeschreven, strookt hoegenaamd niet met dat van de innemende 77-jarige man die ons te woord staat.

–Uw curriculum is indrukwekkend, uw baten waren niet de eersten de besten en uw taak was zwaar. Toch werkte u tot uw 76ste. Hoe hield u het vol?

Ik deed mijn werk zeer graag. Eigenlijk heb ik veel geluk gehad. Ik werkte altijd samen met mensen met wie ik goed kon opschieten en van wie ik – zonder enige uitzondering – veel opstak. Uiteraard waren ze verschillend van karakter en temperament, maar het waren een voor een interessante figuren. Ja, er waren ook moeilijke momenten. Ik denk aan de devaluatie van de Belgische frank in 1982 onder de regering van Wilfried Martens (CVP). Soms was ik aangenaam verrast dat men telkens weer op mij een beroep deed. Zo was de overstap van het kabinet

pijnse familie, begin jaren 1980. Die mensen waren arm, maar zeer geëngageerd en gelovig. Toen beseften wij dat wat we over de apostelen hadden geleerd, geen zaak van het verleden was, maar van hier en nu. Later leerden we ook een Indiase karmeliet kennen en een Belgische vrouw van Congolese afkomst. Ook zij verdiepten het geloof van mij en mijn echtgenote en maakten het meer tastbaar. Ik heb het nogal voor mensen die van aanpakken weten, maar tegelijk houd ik altijd het kruis voor ogen waarbij de horizontale lijn, het engagement, en de verticale lijn, het spirituele, elkaar raken.

–Nooit getwijfeld?

Zoals iedere gelovige wellicht. In momenten van twijfel vond ik echter steun bij Blaise Pascal (1623-1663) toen die argumenteerde dat, als het christelijke geloof een fictie mocht blijken te zijn, het niettemin zoveel goeds en menselijks bevat, dat het toch de moeite waard is om ernaar te leven. Dat is ook mijn overtuiging. Naast liefde, soberheid, tolerantie en respect voor de medemens – dat alles behoort wezenlijk tot de revolutionaire boodschap die het christendom is. Het stoort me dan ook telkens weer als ik hoor dat sommigen het geloof als conservatief en achterhaald bestempelen. Ik hoop dat paus Franciscus dat beeld kan keren. Wat hij zegt en doet, getuigt van een grote authenticiteit en beantwoordt aan de diepste verzuchtingen van velen.

–Hoe combineerde u uw geloof met uw taak van kabinetschef van de koning?

Dat was voor mij geen probleem. Ik ging 's ochtends naar de mis in de parochie Sainte-Alix in Sint-Pieters-Woluwe, dicht bij waar ik woon. Ook al werd ik soms afgeleid door mijn werk, elke ontmoeting met de Heer gaf me kracht. In het openbaar sprak ik daar evenwel nooit over. Het was mijn taak het algemene belang voor ogen te houden. De koning is koning van alle Belgen en dat geldt uiteraard ook voor

Minister van Staat Jacques van Ypersele: „Ik had het geluk altijd te mogen samenwerken met mensen met wie ik goed kon opschieten.” © Herman Ricour

zijn kabinetschef. Maar nogmaals, ik verborg mijn geloof niet. Tegenwerking ondervond ik daardoor niet, al leverde mij dat wellicht een conservatief etiket op. Ik besef dat, maar ik weet tegelijk dat ik voor andere levensovertuigingen altijd alle respect heb betoond.

–U zet nu volop in op de derde wereld.

Ik vertelde al over onze contacten met mensen op de Filippijnen, in India en Congo. Die mensen raakten mijn familie en veel van onze kennissen en burens intens. Vandaar dat we de voorbije decennia samen meerdere hulpprojecten opstartten, de Sint-Theresiacentra, die inmiddels al door meer dan duizend landgenoten worden gesteund. Het gaat om een school in Tacloban, op de Filippijnen, die vorig jaar door de tyfoon Haiyan helaas zwaar is beschadigd. In Zuid-Kerala, India, onder-

steunen we twee weeshuizen. In Congo, op zowat honderd kilometer van Kinshasa, zetten we ons in voor een alomvattend ontwikkelingsproject. Op deze drie plaatsen worden meer dan vijfduizend kinderen en honderden volwassenen geholpen. Wij steunen financieel, dienen projecten in en gaan na waar er materieel beschikbaar is dat ginds in hospitalen of elders kan worden gebruikt. Don Bosco helpt ons bij de administratie. Uiteraard gaan mijn vrouw en ik ook geregeld ter plekke, we doen dat op eigen kosten. Telkens weer komen we gesterkt terug. Die mensen ginds doen fantastisch werk, getuigen van een sterk geloof en leren ons dat blijdschap en vreugde tot de essentie van het evangelie behoren. Mijn engagement is voor mij dan ook veel meer dan liefdadigheid. Ik zie het als een voorrecht met hen te mogen samenwerken.

„Via de derde wereld leerde ik hoe hedendaags het verhaal van de apostelen is”

van minister van Financiën André Vlerick (CVP) naar dat van Willy De Clercq (PVV) in de jaren 1970 niet vanzelfsprekend. Dat ik mijn taak van kabinetschef van eerste minister Martens inruilde voor die van kabinetschef van koning Boudewijn lag evenmin voor de hand. En na Boudewijn kwam Albert II. Het waren boeiende tijden, waar ik tevreden op terugblik.

–Het is geen geheim dat u gelovig bent. Kreeg u dat geloof van thuis mee?

Voor mijn moeder was gelovig, hoewel ze daar zeer discreet over was. Feitelijk werd daar thuis weinig over gesproken. Mijn geloof kreeg vooral vorm op de middelbare school. Later, toen ik in Namen studeerde, was ik lid van een beweging van jonge christenen. Een belangrijk moment in mijn leven en in dat van mijn vrouw, was het contact met een Filip-